

11.1.2012

TOIMITUS: Leena Talvensaari, Anne Torvinen, Jenny Halvari
SÄHKÖPOSTI: etunimi.sukunimi@uusirovaniemi.fi

► Poikki ja pinoon

Kulttuurit kohtaavat

Harvassa taitavat olla ne visio-
näärin, jotka kymmenen tai
viisi vuotta sitten osasivat
ennustaa, kuinka paljon venäläisten matkailu Rovaniemelle tulee lisääntymään.

Nykyisin venäläisissä rekisterikilvisissä olevia autoja pyörii kaupungilla varsin kiivaasti. Vuodenvaihteessa ja venäjän kieltä kuulee kauppojen käytävillä kuukaudesta toiseen.

Venäläisten matkailuun liittyvät luvut kasvavat kuin kalajutussa. Yli kolme miljoonaa euroa tax free -myyntiä. 40 prosenttia kasvua vuositason ja arvioiden mukaan jopa kymmenen prosentin kasvu jo ennestään vilkkaassa joulumatkailussa. Lähes 50 000 viisumipäätöstä Suomen Pietarin pääkonsulaatin Murmankin toimipisteessä.

Koiravaljakko-rittäjä **Ari Holckil-**le venäläismatkailijat tuovat tullessaan lähes kuukauden lisää kiireistä bisnestä. Kun aiemmin joulusesonki päättyi jouluaattoon, nykyisin kiivas safaritahti jatkuu Sinetässä tammikuun puoliväliin.

Myyntimiehet ja matkailujohtajat hykertelevät tyytyväisinä, kun kertovat kasvulukuaan.

Myös minä voin sanoa koko sydämeistäni, että tervetuloa, dobro požalovat! Ikävä kyllä taidan kuitenkin olla vähemmistö. Yllättävän monelle venäläismatkailijalle eivät tarkoita ongelmatonta rahantuojaa vaan aivan jotain muuta.

Majoituspalveluja tarjoavalla tutulla vuoden kiireisimmät päivät ajoittuvat joulun ja loppiaisväliin, kun venäläiset valtaavat kaikki alueen mökit. Yksi heistä valittaa, kun lämmin vesi loppuu vain muutaman tunnin kylpemisen jälkeen. Toinen unohti taas kerran avaimet sisälle. Kolmas ei osaa käyttää takkaa ja pyytää opastamaan paikan päälle. Neljäs ihmettelee, miksi mökki kylmenee, vaikka sauna on koko ajan päällä.

Kuulemma loppiaisvälin jälkeen alkaa sitten siivoaminen. Sitä riittääkin, kun

Joko maleksivat Nelostiellä Santaparkia etsien tai sitten kaahailevat kuin hullut ja ohittelevat mutkissa, viis siitä tuleeko vastaantulijoita.

lautaset on laitettu tiskikoneeseen tähtineen, roskapussit on jätetty lattioille ja sotkua on ympäröinsä.

Toista tuttua taas häiritsee se, kun venäjän kieltä kuuluu keskustan kauppakeskuksissa jo enemmän kuin suomea. Koko perheen voimin shoppailevat itänaapurit tukkivat käytävät ja valtaavat sovituskopit.

Jos heitä tulee kadulla vastaan, niin he eivät väistä. Eivät millään. Näyttää kuulemma siltä, että venäläisporukat kulkevat pienen ihmisen yli, vaikka kuinka yrittäisi kulkea liikennesääntöjen mukaisesti. Mitä siinä lainkuuliaisesta suomalaisesta muuta voi tehdä, kuin väistää? Väistää ja valittaa.

Eivätkä onnettomat osaa edes autoilla ajaa. Joko maleksivat Nelostiellä Santaparkia etsien tai sitten kaahailevat kuin hullut ja ohittelevat mutkissa, viis siitä tuleeko vastaantulijoita.

Sitä tuttu vielä ihmettelee, että miksi niitten pitää pukeutuakin niin erilailla. Päällä on paljeteilla koristeltuja, kullankävyisiä, tyköistuvia toppahaalareita ja jättimäisiä karvalakkeja. Sellaisia ei Suomesta löytäisi, vaikka yrittäisi! Naiset aina vimpan päälle hienoina ja lähes poikkeuksetta vanhemmat ja lihavammat miehet harmaina hiirulaisina vieressä.

Mitäpä muuta se on kuin rahoilla leivellä?

Tuttujen juttuja kuunnellessa mieleen

nousee vain, että mikä meihin fiksuihin ihmiseen menee, kun kyse on venäläisistä?

Ei britti, jenkki eikä edes saksalainen turisti saa enää tuhahtelua tai paheksuvia katseita vaan positiivisen vastaanoton ja ystävällisiä kyselyitä kotimaasta ja viihtymisestä Lapin talvessa.

Mutta odotapas, kun kyse on venäläisistä! Stereotyyppit tuntuvat elävän edelleen ikävän tiukassa.

Itänaapureita arvostellessa monelta unohtuu, että osamme me suomalaisetkin. Ei ole yksi tai kaksi kertaa, kun olen kiristellyt hampaitani liikenteessä töpeksivän, rahoillaan leveilevän tai kulkuväylät valtaavan suomalaisen takia. Ulkomaanreissuista nyt puhumattakaan – monessa paikassa suomalaisuus taitaa olla pikemminkin kirosana kuin kehu.

Ja onpa sitä tullut mentyä mökkireisullekin, jossa kaiken sen paskan olivat ihan suomalaiset jättäneet seuraavien majoittujien siivottavaksi. Tämän tarinan venäläiset sentään älyivät tilata siivouksen, jos eivät itse halua lomaansa käyttää siivoten.

Ehkä venäläistenkin

kanssa kannattaisi ottaa käyttöön se sama positiivinen asenne, joka on käytössä muidenkin turistien kanssa. Eihän sitä tiedä, vaikka yllättyisi positiivisesti!

Jenny Halvari

jenny.halvari@uusirovaniemi.fi

► Kolumni

Joulutonttukin tarvitsee vessatauon

• Joulutontun työt ovat loppuneet. Mukavaa työtä, mutta aika moni työkaveri arveli, ettei palaisi seuraavana vuonna. Työnantaja unohti toisinaan arvostaa työntekijöitään. Asennehan pilkahtelee pienissä yksityiskohdissa kuten puhettavassa ja palavereissa.

Kuukauden työrupeama alkoi työnantajan etuja mukaillen viiden päivän palkattomalla perehdytyksellä, ruokapalkalla. Monissa töissä perehdytys on palkallista aikaa, kun työntekijä antaa aikansa työnantajan käyttöön.

Muutoin tonttu nautti minimipalkkaa työajan vaihdelta muutaman tunnin päivässä jopa kellon ympäri. Korviini kantautui tonttujen vaikerrusta, kun koti- ja työpaikkakunnalla on maksettava asumismenot muiden menojen lisäksi. Vessa- ja ruokataukojojen järjestämisessä oli puutteita. Tontuillakin on ihmisen perustarpeet, vaikka toisin yritettiin koulutuksessa opettaa.

Otan riskin omien töiden vähentymisestä kirjoittamalla omalla nimellä näistä asioista. Koen kuitenkin, että edustan tässä aika isoa joukkoa Lapin matkailualalla.

Toivon, että pitkällä tähtäimellä asioihin tulee parannuksia. Sehän hyödyttää kaikkia osapuolia, myös niitä maksavia asiakkaita. Ja kuten sanoin, työ on mukavaa.

Minä vertaan tonttuja tai safarityöntekijöitä entisaikojen savottajiksi. Kummatkin painavat töitä kylmissä olosuhteissa pienellä palkalla ja luovat perustaa hyvinvoinnin kasvulle.

Vapaa-ajanvietossakin löytyy yhteistä. Murheet huuhdotaan kurkusta alas ja sitten taas palataan nöyrinä työn ääreen. Ehkä asumisessakin on jotakin yhteistä. Vaatimattomissa kämpissä asutaan kimpassa.

Motivaatiota lisää, jos itselleen löytää työn lisäksi muitakin syitä alueella oloon. Minä rakastan hiihtämistä, joten löysin vapaa-ajalla mielekästä tekemistä.

Nyt ymmärrän miksi hiihtäjät keuhuvat Yllästä. Lunta on riittänyt marraskuun lopulta lähtien. Ladut pidetään loistokunnossa ja latukahviloissa pääsee nauttimaan lämmintä juotavaa tulen äärellä. Tunnen olevani oikeassa paikassa.

Tuulisella säällä kuuntelen kynttiläkuusien huminaa. Ladun varrella ihailen tykkylumisä kuusia, ne muistuttavat satuhahmoja. Päivän tapahtumat luen jäljistä lumessa: missä jänis on liikkunut, missä poro tallustanut.

Eilen illalla hiihdin täydenkuun valossa parinkymmenen kilometrin lenkin. Jotenkin jännittävä tunnelma hiihdellä yksinään illalla ilman keinovaloa. Kaikki näyttää erilaiselta, salaperäiseltä. Tuntuu kuin kuusilla olisi sielu, kuin ne pitäisivät minulle seuraa. Onnen tunne ja rauha valtasi minut.

Niinpä niin, ihastukseni Ylläksen latuihin sai minut jäämään maisemiin. Teen töitä siellä täällä sen verran kuin välttämätöntä ja muun ajan hiihtelen. Mitä sitä ihmisen muuta kaipa?

Nyt on vielä kaksi pimeää vastakkain. Se väsyttää, mutta pian vuoden ensimmäiset auringonsäteet ilmestyvät. Energisoivina ja elämään kutsuvina.

Riitta Karhusilta

Riitta Karhusilta

Kirjoittaja on savolais-syntyinen, Rovaniemellä asuva tunturi- ja luontopas.

► Jopelo

